

РЕШЕНИЕ

№ 4796

гр. София, 02.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 13.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5043** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 220 от Закона за митниците.

Делото е образувано по жалба на [фирма] /със старо наименование [фирма]/ срещу Решение № К 47-0330/30.04.2008 г. на Началника на Митница С., с което на дружеството са определени като дължими допълнителни митнически задължения - ДДС в размер на 12 103 лева и законната лихва за забава върху тази сума от датата на възникване на задължението до датата на заплащането му.

С влязло в сила определение, постановено в съдебно заседание на 30.03.2009г. по адм.д. № 592/09 г. по описа на АССГ-11 състав – преди връщането на делото за ново разглеждане, на основание чл. 155 АПК, е прекратено производството по делото в частта относно допълнително начислената главница за внасяне на ДДС, поради оттегляне на жалбата в тази част.

След прекратяването, предмет на съдебен спор е законосъобразността на определеното с решението акцесорно задължение за заплащане на законна лихва за забава върху тази сума от датата на възникване на митническото задължение до датата за заплащането му.

По отношение на спорното публично задължение за лихва, жалбоподателят счита, че е незаконосъобразно определено. Твърди, че решението в тази част е необосновано, като не е посочен конкретният размер на митническото задължение и на какво конкретно правно основание се дължи – като лихва за забава на плащането на митническото задължение съгласно разпоредбата на чл. 232, пар.1 от Регламент № 2913/92 или като

компенсаторна лихва за отлагане датата на вземането под отчет на митническото задължение съгласно чл. 214, пар.3 от Регламент № 2913/92.

Иска се отмяна на решението в оспорената част, респективно отмяна на определената законна лихва за периода от датата на вноса до 21.02.2008г. когато е изтекъл 7 – дневният срок за доброволно плащане на главницата за ДДС, даден с уведомление от 08.02.2008г. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разносните по делото, съобразно представен списък на разносните.

Ответникът – началникът на Митница Столична, като правоприменник на Митница С., чрез процесуалния си представител оспорва жалба и моли да бъде отхвърлена по подробни съображения, изложени в писмени бележки по делото.

Административен съд София град, като взе предвид доводите и възраженията на страните, въз основа на събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна срещу решение на митнически орган по смисъла на § 1, т. 13 от ДР на Закона за митниците, което съгласно чл. 220 ЗМ подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Актът е връчен на жалбоподателя на 09.05.2008г., който го е обжалвал по административен ред, с жалба, подадена по пощата на 23.05.2008г. чрез пощенска станция П. съгласно представеното Удостоверение № 80/16.01.2009г. Последната е постъпила при горестоящия административен орган с писмо № К 47-0127 от 24.06.2008г. В 14 – дневния срок по чл.97, ал.1 АПК от получаване на преписката, директорът на РМД не се е произнесъл, поради което жалбата от 26.06.2008г. се явява подадена в срока по чл. 149, ал. 3 АПК и като такава е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на административния акт, в оспорената част съгласно чл. 168 АПК, съдът намира следното:

Между страните по делото не се спори по фактите.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че [фирма], [населено място] е получател на меден концентрат – насипно сухо тегло, от М., оформен в митнически режим „освобождаване за крайно потребление” с Единен административен документ /ЕАД/ № 07BG005003H000108 на 21.03.2007г. Жалбоподателят е купувач на посочената стока по силата на договор за покупко – продажба на медни концентрати от 17.10.2005г. и ценови меморандум № 1 от 02.11.2006г., сключени с „Р. Н.”, М..

Въз основа на Заповед за възлагане № ЗАМ – 303/27.08.2007г., Заповед за изменение № ЗАМ-320/25.09.2007г. и Заповед № ЗАМ-340/19.10.2007г. издадени от Директора на Агенция „Митници” на основание чл. 78 от Регламент № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992г. за създаване на Митнически кодекс на общността и чл. 84 и сл. от ЗМ на [фирма] е извършена проверка от дирекция „Последващ контрол” в ЦМУ с предмет установяване законосъобразността на действията на дружеството при прилагането на митническите режими: внос, едновременно пускане за свободно обръщение и освобождаване за крайно потребление, активно усъвършенстване, митническо складиране, реимпорт с едновременно поставяне под режим внос на стоки, които не са предмет на митнически облекчения, спазване на мерките на търговската политика, както и изпълнението на задължението за обезпечаване и заплащане на дължимите публични държавни вземания при поставяне на стоките под режим. Провереният период е от 01.01.2005г. до 24.08.2007г., който обхваща и вноса по процесния ЕАД.

За резултатите от проверката е съставен Протокол за заключително обсъждане на основание чл. 84к от ЗМ. С писмо изх.№ 3000-589 от 07.11.2007г. - „К. Мед АД е

подало до митническите органи писмено становище относно констатациите в протокола. След обсъждането му са съставени Доклад № 13/14.11.2007г. и Допълнителен доклад № 13А/14.11.2007г., връчени на жалбоподателя на 20.11.2007г., с които е констатирано, че проверяваното лице е оформяло митнически режим внос /преди 31.12.2006г./ или митнически режим „допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление” /след 01.01.2007г./ на база провизорни фактури. Констатирано е също, че декларираната пред митническите органи при поставянето на стоките под режим внос и допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление митническа стойност не представлява реално платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на чл. 35 от Закона за митниците и чл.29, ал.1 от РЕГЛАМЕНТ / ЕИО/ № 2913/92 НА СЪВЕТА от 12.10.1992г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността, т.е не е договорената цена.

Жалбоподателят е подал писмени възражения срещу констатациите в доклада с вх.№ 26КК/72/04.12.2007г., които са оставени без уважение и за констатациите от извършената проверка е изготвена докладна записка № 98/13 от 19.12.2007г. на Н. Н., държавен експерт в дирекция „Последващ контрол” към ЦМУ до Директора на Агенция „Митници”, изпратена в РМД С. с писмо № РМ 4400-0001/02.01.2008г. и в Митница С. с писмо № 4416-0033/15.01.2008г.

С уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания №4416-0033/08.02.2008г., връчено на жалбоподателя на 14.02.2008г., е определен нов размер на митническата стойност /ДДС/ на внасяните стоки на основание чл.35, ал.1 от ЗМ и дължима лихва съгласно чл.211”а” и сл. от ЗМ и Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания по 91 брой ЕАД, подробно описани в приложена таблица, сред които и ЕАД № 07BG005003H000108 от 21.03.2007г.

Срещу уведомлението е подадена жалба от 28.02.2008г. до Директора на РМД, а след произнасянето му в срока по чл. 97 АПК – и такава до съда, въз основа на която е образувано и висящо адм. дело 2362/2008г. по описа на АССГ, 17 състав.

С атакуваното в настоящото производство Решение № К 47-0416/07.05.2008г., началникът на Митница С. е определил митническо задължение за ДДС и лихва конкретно по ЕАД № 07BG005003H0000108 от 21.03.2007г., което по размер съвпада с посоченото под № 108/21.03.2007г. в таблицата към уведомлението.

При тези фактически данни, настоящият съдебен състав намира, че жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните правни съображения:

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗДДС, внос на стоки по смисъла на този закон е въвеждането на необщностни стоки на територията на страната. По смисъла на чл. 54, ал. 1 от същия закон данъчното събитие при внос на стоки възниква и данъкът става изискуем на датата, на която възниква задължението за заплащане на вносни митни сборове на територията на страната или би следвало да възникне, включително когато задължение не съществува или размерът му е нула. По силата на чл. 59, ал. 2 от ЗДДС, когато съгласно митническото законодателство възникне задължение за заплащане на лихви върху митните сборове по митническо задължение, възниква и задължение за заплащане на лихви върху несъбрания данък. Според чл. 201, § 1, б.”а” и § 2 от Регламент № 2913/1992 г. на Съвета /Митнически кодекс на Общността /МКО/, вносно митническо задължение възниква при допускане за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, като митническото задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация. Разпоредбата на чл. 217, § 1 от

МКО постановява, че размерът на вносните сборове, който произтича от дадено митническо задължение, трябва да бъде изчислен незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което представлява вземане под отчет. Длъжникът, на основание чл. 221, § 1 от МКО, следва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага след като този размер бъде взет под отчет. По силата на чл. 222, § 1, б. „а” от същия акт на вторичното право на ЕС, размерът на сборовете, за които е извършено уведомяването по чл. 221 трябва да бъде заплатен от длъжника в срока, който му е определен с поканата. Съгласно чл. 232, § 1, б. „б” от МКО, когато размерът на сборовете не е платен в определения срок се събира лихва за забава, начислена върху размера на сборовете, като нейният размер не може да бъде по-висок от лихвата за кредит.

Процесният митнически акт е мотивиран от правна страна с разпоредбите на чл. 201, чл. 214, чл. 218, § 2 и чл. 221 от МКО. Съдът на Европейския съюз с Решение от 31.03.2011 г. по дело C-546/2009 г., образувано по преюдициално запитване на тричленен състав на Върховния административен съд на Р. Б. по административно дело № 6077/2009 год. на ВАС, с предмет аналогичен на процесния казус, е дал задължително тълкуване на разпоредбите на член 201, параграф 1, буква „а” и параграф 2 във връзка с член 214, член 222, параграф 1, буква „а” и член 232, параграф 1, буква „б” от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. Видно от т. 27 от мотивите на това Решение, самият текст на разпоредбата на чл. 232, § 1, б. „б” от МКО предвижда начисляване на лихви след изтичане на срока за плащане, който е този, посочен в поканата за плащане по чл. 221, § 1 от МКО. В т. 32 и т. 33 от мотивите на решението СЕС определя, че „съгласно член 232, параграф 1, буква „б” от Митническия кодекс, лихвата за забава може да се начислява само за периода след изтичането на срока за плащане на митническото задължение, тъй като с посочената разпоредба не се цели нито да се предотвратят претърпените от митническите органи финансови загуби, нито да се компенсират ползите за стопанските субекти от дължащите се на техни действия закъснения при вземането под отчет на митническото задължение по смисъла на посочения кодекс, както и при определянето на неговия размер или на задълженото лице.

Когато митническото задължение възниква на основание чл. 202-205, чл. 210, чл. 211 и чл. 220 от Митническия кодекс, всички случаи, характеризиращи се с извършването на определено нарушение на митническата уредба на Съюза от страна на съответния стопански субект, както Митническият кодекс, така и Регламентът за прилагане предвиждат специални мерки, като например увеличение на митото със сума, съответстваща на размера на лихвата за забава, която би била дължима за периода от датата на възникването на митническото задължение до датата на вземането му под отчет или за периода от датата, на която е станало изискуемо първоначално взетото под отчет задължение, до датата на последващото вземане под отчет на това задължение. В този смисъл е Решение от 16 октомври 2003 год. по дело Hannl-Hofstetter, C-91/02, Recueil.

От мотивите на СЕС по втория преюдициален въпрос може да се направи извод, че разпоредбата на чл. 214, § 3 от МКО е неприложима за случая, тъй като тя се отнася за стоки, въведени под режим на активно усъвършенстване или митнически режим на временен внос, какъвто процесният случай не е.

Отговорът на третия преюдициален въпрос е категоричен, че общите принципи на правото на Съюза и по-специално принципът за законоустановеност на нарушенията и наказанията, не допускат националните власти да прилагат санкция за митническо нарушение, която не е изрично предвидена от националното законодателство.

Настоящият състав на съда не може да се съгласи с наведените от пълномощника на ответника доводи при първоначалното разглеждане на делото, че такава разпоредба в Закона за митниците съществува и това е тази на чл. 211, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 199, ал. 1, т. 1 от ЗМ и според нея, когато размерът на митните сборове не е заплатен в определения срок, митническите органи събират законната лихва върху размера на митните сборове. Визирания текст съвпада с този, посочен в чл. 232, § 1, б. „б” от МКО, за която заедно с останалите разпоредби на Кодекса и на Регламента за прилагане изрично в мотивите на СЕС е прието, че не съдържат обсъжданите санкции. В точка 23 от мотивите на цитираното в мотивите на Решението на СЕС по дело C-546/2009, Решение от 16 октомври 2003 г. по дело Hannl-Hofstetter, C-91/02, Recueil, стр. I-12077, е посочено, че „митническият кодекс и регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че те не противоречат на правна уредба, която предвижда едно увеличение на митническото задължение в случай на възникване на митническо задължение по смисъла на чл. 202 и следващите от МКО или в случай на събиране а posteriori по смисъла на чл. 220 от същия кодекс. Тази обща сума съответства на лихвите за забава, които биха били дължими за въпросния период между възникването на митническото задължение и неговото вземане под отчет или също, в случай на събиране впоследствие по смисъла на чл. 220 от МКО, между датата на изискуемост на митническото задължение, взето под отчет първоначално и последващото му вземане под отчет, при условие, че лихвеният процент бъде определен при аналогични условия на тези, които преобладават в националното право за нарушения от същото естество и същата тежест и които придават на санкцията характер на ефективност, пропорционалност и възпиращ ефект.

По изложените съображения съдът намира, че след като жалбоподателят е заплатил допълнително определения размер на ДДС в срока, даден му с поканата за плащане, той не дължи лихви за забава върху посочения размер главница.

Не може да се приеме, че данъчно-задълженото лице, дължи лихва, защото изобщо не му е предоставен срок за изпълнение. Това е така, защото разпоредбата на чл. 54 от ЗДДС обвързва момента на данъчното събитие при внос с „датата, на която възниква задължение за плащане на вносни митни сборове”, а не тази на възникване на митническо задължение. При това, липсата на покана за плащане би довела изобщо до недължимост на лихви за забава, макар в случая да е установено, че такава покана е получена от дружеството след издаване на процесното решение на митническия орган, но преди последващото вземане под отчет на допълнителното задължение и в 7-дневен срок длъжникът е заплатил задължението си за главницата.

Във връзка с направените разсъждения съдът намира, че оспореният акт, в частта, в която е определена лихва върху неплатеното митническо задължение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. В останалата част, производството е оставено без разглеждане с протоколно определение от 30.03.2009 г., поради оттегляне на жалбата.

Предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по

делото следва, при отмяна на обжалвания административен акт, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Съдът намира за неоснователно възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на възнаграждението от 807,76 лева. Спорът се отличава с изключителна фактическа и правна сложност. При настоящето разглеждане на делото, жалбоподателят е бил представляван от адвокат, който е представил изключително подробни писмени бележки, показващи полагането на значителни усилия, във връзка с изясняването на спорните фактически и правни моменти, а освен това следва да се отчете и значителния материален интерес.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/, Решение № К 47-0330/30.04.2008 г. на Началника на Митница С. в частта, в която на дружеството е определено допълнително държавно вземане за законна лихва за забава върху допълнително определени задължения за ДДС в размер на 12 103 лева, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА Митница Столична да заплати на [фирма] /със старо фирмено наименование [фирма]/, с адрес: [населено място], област С., представлявано от Н. Т., сумата от 857,76 лв. /осемстотин петдесет и седем лв. и 78 ст./, от които 50 лева, внесена държавна такса и 807,76 лв., адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: